

GEORGE R. R. MARTIN

EDITOR

AUTOR SERIÁLU HRA O TRŮNY

DIVOKÉ KARTY

SVAZEK PRVNÍ

DIVOKÉ KARTY

GEORGE R. R. MARTIN

GEORGE R. R. MARTIN

SESTAVIL

DIVOKÉ KARTY

SVAZEK PRVNÍ

Přeložil kolektiv překladatelů.

DIVOKÉ KARTY, svazek první

sestavil

George R. R. Martin

WILD CARDS I

Copyright © 1986 by George R. R. Martin

Expanded edition © 2010 by George R. R. Martin and the
Wild Cards Trust All rights reserved.

Translation © Pavel Bakiš, Daniela Orlando, Richard Podaný,
Milan Ćaček, 2015 Cover art © 2013 by Marc Simonetti

© Argo, 2015

ISBN 978-80-257-1328-0 (váz.)

ISBN 978-80-257-1432-4 (e-kniha)

*Kenu Kellerovi, který vyrostl
ze stejných čtyřbarevných kořenů jako já.*

Poznámka editora

DIVOKÉ KARTY jsou literární fikce zasazená do zcela smyšleného světa, jehož dějiny se odvíjejí souběžně s našimi. Postavy, jména, místa a příhody zachycené v *DIVOKÝCH KARTÁCH* jsou fiktivní, nebo jsou jako fiktivní použity. Jakákoli podobnost se skutečnými událostmi, lokalitami nebo reálnými osobami – žijícími či mrtvými – je čistě náhodná. Úvahy, články a další statě obsažené v tomto sborníku jsou zcela smyšlené a v žádném případě není jejich účelem předstírat existenci jejich pisatelů či naznačovat, že takovéto osoby opravdu napsaly, otiskly nebo poskytly zmíněné smyšlené úvahy, články a další statě zahrnuté do této antologie.

Předmluva

ZE STUDIE *DIVOKÉ ČASY*:
ORÁLNÍ HISTORIE POVÁLEČNÝCH LET

STUDS TERKEL (PANTHEON, 1979)

Herbert L. Cranston

KDYŽ JSEM PO letech viděl Michaela Rennieho vystupovat z létajícího talíře ve *DNI, KDY SE ZASTAVILA ZEMĚ*, naklonil jsem se k manželce a řekl: „Tak takhle by měl vypadat správný mimozemský delegát.“ Vždycky jsem měl za to, že to byl Tachyonův přílet, co jim vnuкло nápad na ten film, ale víte přece, jak si Hollywood všechno upravuje. Já u toho byl, takže vím, jak to bylo doopravdy. Tak například přistál ve White Sands a ne ve Washingtonu. Neměl s sebou robota a my jsme ho nezastřelili. Když si vezmete, co se stalo, možná jsme měli, no ne?

Jeho loď, no, rozhodně to nebyl žádný létající talíř a už vůbec nepřipomínala námi zabavené vé dvojky ani ty měsíční rakety z Wernherových kreslicích desek. Popírala všechny známé zákony aerodynamiky i Einsteinovy zvláštní relativity.

Přistál v noci s lodí pokrytou světly, nejkrásnější věc, jakou jsem kdy viděl. Ztěžka dosedla přímo doprostřed cvičné odpalovací dráhy, bez raket, vrtulí, rotorů a jakýchkoli dalších viditelných hnacích prvků. Její vnější plášť vypadal jako z korálu nebo nějakého porézního kamene, samý závit a trn, něco podobného byste čekali spíše ve vápencové jeskyni nebo při potápění na volném moři.

Byl jsem v prvním džípu, co k ní dojel. Když jsme přijížděli, Tach už stál venku. Jo, Michael Rennie, ten v tom svém stříbromodrém skafandru vypadal dle očekávání, zato Tachyon připomínal křížence cirkusového akrobata a jednoho ze tří mušketýrů. Klidně vám řeknu, že jsme všichni měli pěkně nahnáno, když jsme k němu jeli, chlapi z raketového a vědátorského stejné jako lampasáci. Vybavil se mi ten rozhlasový přenos z devětatřicátého, kdy Orson Welles a herci z Mercury Theatre nakukali národu, že v New Jersey probíhá marťanská invaze, a neubránil jsem se myšlence, že teď se to možná děje doopravdy. Ale jen co ho reflektory ukázaly, jak tam postává před svou lodí, všem se nám ulevilo. Prostě nepůsobil děsivě.

Nebyl vysoký, možná metr osmapadesát nebo šedesát, a popravdě řečeno vypadal ještě vyděšeněji než my. Na sobě měl ty zelené kamaše s přišitými botami, takovou tu košili do oranžova s holčičími krajkovými volánky na zápěstích a límci a nějakou fest upnutou vestu ze stříbrného brokátu. Kabát měl citronově žlutý, se zelenou pelerínou, která za ním

pleskala ve větru a lepila se mu ke kotníkům. Na hlavě měl takový jako klobouk se širokou krempou, ze kterého trčelo dlouhé červené pero, ale zblízka jsem si pak všiml, že to je spíš nějaký divný špičatý osten. Vlasy měl až na ramena; nejdřív jsem si myslel, že je to holka. A že to tedy byly zvláštní vlasy, zrzavé a lesklé jako tenký měděný drát.

Nevěděl jsem, co si o něm mám myslet, ale pamatuju si, jak jeden z našich Němců prohodil, že vypadá jako Francouz.

Jakmile jsme dorazili, namířil si to rovnou k našemu džípu, jako by se nechumelilo, a šinul si to pískem s velkým pytle pod paží. Začal nám oznamovat, jak se jmenuje, a pořád ještě mluvil, když dorazily zbylé čtyři džípy. Měl sice zvláštní přízvuk, ale anglicky mluvil líp než většina našich Němců, jen nás zpočátku zmátl tím, jak nám deset minut sděloval svoje jméno.

Byl jsem první člověk, který ho oslovil. Je to čistá pravda, přísámbůh, a je mi fuk, co vám kdo navykládal, byl jsem to já. Vylezl jsem z džípu, napráhl ruku a řekl: „Vítejte v Americe.“ Začal jsem se představovat, ale on mě přerušil, než jsem to stihl doříct.

„Herb Cranston z Cape May v New Jersey. Raketový vědec. Výborně. Já jsem také vědec.“

Nevypadal jako žádný vědec, kterého znám, ale to jsem bral s rezervou, jelikož přiletěl z vesmíru. Spíš mě zajímalo, odkud zná moje jméno. Zeptal jsem se ho.

Netrpělivě zamával volánky ve vzduchu. „Čtu vám myšlenky. To není důležité. Čas se krátí, Cranstone. Porouchala se jim loď.“ Přišlo mi, že vypadal dost zdeptaně, když to říkal; smutný, vítě, utrápený, ale taky vyděšený. A unavený, hrozně unavený. Pak začal mluvit o nějaké kouli. Šlo o kouli s virem divoké karty, pochopitelně, teď už to ví každý, jenže tehdy jsem neměl ponětí, o čem to sakra mele. Prý že se ztratila, že ji potřebuje najít a už kvůli nám všem doufá, že je stále neporušená. Chtěl mluvit s našimi nejvyššími vůdci. Jejich jména mi musel vyčíst z myšlenek, protože zmínil Wernhera a Einsteina a taky prezidenta, akorát že o něm mluvil jako o „tom vašem prezidentu Harrym S. Trumanovi“. Pak si vlezl rovnou dozadu na džíp a usadil se. „Odvezte mě k nim. Okamžitě.“

Profesor Lyle Crawford Kent

V JISTÉM SMYSLU jsem to byl já, kdo mu vymyslel jméno. Jeho pravé jméno, jeho mimozemské patronymum, bylo samozřejmě neskutečně dlouhé. Někteří z nás, jak si vybavuji, se je pokusili zkrátit a užívat při našich jednáních ten či onen úsek, ale na jeho domovském světě Takisu to zjevně představovalo něco na způsob společenského pohřšku. Neustále nás opravoval, dost pohrdavě, abych pravdu řekl, jako postarší pedant kárající tlupu školáků. Jenže nějak jsme mu říkat museli. Začali jsme titulem. Mohli jsme mu říkat „Vaše Veličenstvo“ nebo tak nějak, jelikož se prohlašoval za velmože, ale Američanům tohle poklonkování moc nesedí. Také o sobě tvrdil, že je lékař, byť ne v našem slova smyslu, a musím přiznat, že byl očividně zběhlý v genetice i biochemii, což byl patrně jeho obor. Většinu našeho týmu tvořili držitelé magisterských titulů, jimiž jsme se navzájem oslovovali, a tak bylo jen přirozené, že jsme i jemu začali říkat „doktore“.

Raketoví vědci byli posedlí návštěvníkovou lodí, a to zejména teorii pohonu schopného vyvinout nadsvětelnou rychlost. Náš takijský přítel však mezihvězdný motor své lodi

bohužel přepálil ve snaze dorazit k nám dřív než ti jeho příbuzní a na každý pád rezolutně odmítl umožnit komukoli z nás – ať vojákovi či civilistovi – průzkum vnitřku plavidla. Wernher a jeho Němci se ve věci mimozemského pohonu museli omezit na pokládání otázek, což činili dle mého názoru dosti dotěrně. Pokud jsem to správně pochopil, teoretická fyzika a technická stránka vesmírných letů nepředstavovaly obory, s nimiž by byl náš návštěvník důkladněji obeznámen, takže jeho odpovědi nebyly zrovna nejsrozumitelnější, ale pochopili jsme z nich, že lodní pohon využívá jakýchsi dosud neznámých částic pohybujících se rychleji než světlo.

Mimozemšťan měl pro zmíněnou částici název stejně nevyslovitelný jako jeho jméno. Já jsem však jako každý vzdělanec disponoval jistou průpravou v klasické řečtině a také určitým názvoslovným talentem, smím-li to tak říct. Byl jsem to já, kdo přišel s novotvarem „tachyon“. Vojáci to však nějak spletli a začali o našem návštěvníkovi hovořit jako o „tom tachyonském chlápku“. Vzniklá fráze se uchytila a odsud už to byl jen krůček k doktoru Tachyonovi, jménu, pod nímž se začal nejčastěji objevovat v tisku.

Plukovník Edward Reid, rozvědka armády Spojených států (penz.)

MÁM TO ŘÍCT, jo? Každý zatracenej reportér, se kterým jsem kdy mluvil, to ode mě chce slyšet. Dobře, tak tady to máte. Udělali jsme chybu. A taky jsme za ni zaplatili. Víte, že jsme všichni pak jenom o vlasek unikli vojenskému soudu, celej vyšetřovací tým? Hotová věc.

Fór je v tom, že nevím, kdo by od nás mohl očekávat jinej postup, než jakej jsme zvolili. A mě pověřili jeho výsledkem. Měl bych to vědět.

Co jsme o něm vlastně věděli? Nic kromě toho, co nám řekl sám. Vědátoři ho obskavovali jako jezulátko, ale chlapi z armády si musejí dávat větší pozor. Jestli to chcete pochopit, musíte se vcítit do našeho postavení a vzpomenout si, jak to tehdy bylo. Celá ta jeho historka byla za vlasy přitažená a nic z toho nemohl dokázat ani za boha.

Dobře, tak přistál v tom zvláštním raketovém letadle, který ale nemělo rakety. To bylo slušný. Třeba to jeho letadlo fakt přiletělo z vesmíru, jak říkal. A třeba taky ne. Třeba to byl jeden z těch tajnejch projektů, co na nich za války dělali nacisti. Ke konci už měli tryskáče, abyste věděl, a ty vé dvojky, a dokonce už pracovali na atomový bombě. Třeba to byl ruskej stroj. To já nevím. Kdyby nám aspoň Tachyon dovolil tu loď prozkoumat, tak by naši kluci určitě přišli na to, odkud přiletěla, na to bych vzal jed. Jenže on do toho pitomýho krámu nikoho nepustil, což mi přišlo docela dost podezřelý. Co se nám snažil zatajit?

Tvrdil, že přiletěl z planety Takis. V životě jsem neslyšel o žádný podělaný planetě Takis. O Marsu, Venuši, Jupiteru, to jo. Taky o Mongu a Barsoomu. Ale Takis? Obvolal jsem tucet astronomů ze všech koutů Spojenejch států, dokonce i jednoho chlápka v Anglii. Kde leží planeta Takis? ptal jsem se jich. Řekli mi, že žádná planeta Takis neexistuje.

Měl to bejt mimozemšťan, ne? Vyšetřili jsme ho. Kompletní lékařská prohlídka, rentgen, série psychologickejch testů, prostě všechno. Z testů vyšel jako člověk. Ať jsme ho obrátili tak nebo onak, pořád vypadal jako člověk. Žádný orgány navíc, žádná zelená

krev, pět prstů na rukou i na nohou, dvě koule a jeden pindour. Ten hajzl se v ničem nelišil ode mě ani od vás. Vždyť mluvil anglicky, prokrista. A teď se podržte – taky němec-ky. A rusky a francouzsky a ještě několika dalšíma jazykama, který už jsem zapomněl. Nahrál jsem si pár našich sezení na dráták a pustil jsem je jazykovědci, podle kterého měl středoevropskej přízvuk.

No a cvokaři, ty bláho, měl jste vidět jejich zprávy. Klasická paranoia, říkali. Megalomanie, říkali. Schíza, říkali. Všechno možný. Vždyť si to vemte, ten chlap o sobě tvrdil, že je princ z vesmíru se zasnanejma magickejma schopnostma, co k nám přiletěl, aby úplně sám zachránil celou naši podělanou planetu. Vám to zní přičetně?

A ještě něco vám řeknu k těm jeho magickejm schopnostem. Připouštím, že ty mě na něm trápily nejvíc. Tachyon totiž nejenže věděl, na co myslíte, ale moh se na vás divně kouknout a donutit vás, abyste vyskočili na stůl a spustili si gatě, ať jste chtěli nebo nechtěli. Trávil jsem s ním hodiny den co den a mě teda přesvědčil. Problém byl v tom, že moje hlášení nepřesvědčilo hlavouny tam na východě. Mysleli si, že je to nějaký trik, že nás zhypnotizoval, umí vyčíst informace z držení těla a využívá psychologii k tomu, abychom si mysleli, že nám čte myšlenky. Chtěli k němu poslat kouzelníka z povolání, aby zjistil, jak to dělá, ale než se k tomu dostali, všechno se to zesralo.

Moc toho od nás nežádal. Chtěl se jenom setkat s prezidentem, aby zmobilizoval celou americkou armádu do pátrání po nějaký havarovaný raketě. Tachyon by tomu samozřejmě velel, nikdo jinej na to neměl kvalifikaci. Naši nejlepší vědci mu můžou dělat asistenty. Chtěl radary a tryskáče a ponorky a ohaře a divný stroje, o kterejch nikdo v životě neslyšel. Chtěl všechno, na co si vzpomenete. A nijak netoužil to s někým konzultovat. Ten chlap se oblíkal jako příhráječ kadeřník, jestli chcete něco vědět, ale kdybyste ho slyšel, jak vydává rozkazy, myslel byste si, že má přinejmenším tři hvězdičky.

A proč? Jo, ta byla fakt skvělá, ta jeho historka. Na tý planetě Takis, tvrdil nám, má všechno na povel pár desítek velkejch rodin, něco jako šlechta, až na to, že všichni maj magický schopnosti a komandujou všechny ostatní, co ty schopnosti nemaj. Tyhle rodiny bojovaly po většinu času mezi sebou jako Hatfieldovi a McCoyovi. Ta jeho měla nějakou tajnou zbraň, kterou vymejšleli několik staletí. Na míru šitej umělej virus, kterej měl ovlivňovat genetický složení hostitelskýho organismu, řekl nám. On sám byl ve výzkumným týmu.

No co, tvářil jsem se jakoby nic. Co že ten bacil dělá? zeptal jsem se ho. A teď se podržte – dělal všechno.

Podle Tachyona měl původně dělat to, že těm jejich mentálním schopnostem dodá šťávu a možná u nich ještě rozvine i nějaký další, takže by se z nich stali prakticky bozi a jeho rodina by pak měla po čertech navrch nad ostatníma. Jenže ono to ne vždycky vyšlo. Někdy jo. Většinou to ale pokusný subjekty zabilo. Pořád vykládal, jaká je to smrtící látka, až mi z toho naskákala husí kůže. Jaký to má příznaky? ptal jsem se ho. V šestačtyřicátým už jsme znali biologický zbraně; chtěl jsem vědět, na co se máme zaměřit pro případ, že by náhodou mluvil pravdu.

Příznaky mi popsat neuměl. Mělo to všechny možný příznaky. Každý měl jiný příznaky, úplně každěj. Slyšel jste někdy o bacilu, co by se takhle projevoval? Já ne.

Načež z Tachyona vypadlo, že to z lidí někdy dělá zrůdy, místo aby je to zabilo. Jaký zrůdy? zeptal jsem se. Různý, on na to. Uznal jsem, že to zní dost hrozně, a zeptal jsem se

ho, proč to jeho rodina nepoužila proti ostatním. Protože někdy ten virus zabírá, odpověděl mi; předělá obět a dodá jí nový schopnosti. Jaký schopnosti? Všechny možný, pochopitelně.

Takže měli k dispozici tohle. Nechtěli to používat proti nepřítelům, aby náhodou nezískali nový schopnosti. Nechtěli to používat sami na sebe, aby nevyhladili půlku rodiny. Neměli v plánu pustit to z hlavy. Rozhodli se to vyzkoušet na nás. Proč na nás? Protože jsme geneticky totožní s Takijcema, tvrdil mi, jakožto jediná rasa z těch, o kterých vědí, a ten bacil měl zabírat na takijské genotyp. A proč že jsme měli to štěstí? Některý z jeho lidí si mysleli, že je to paralelní evolucí, jiní zase, že Země je ztracená takijská kolonie – neměl ponětí a bylo mu to ukradený.

Ten pokus mu ale ukradený nebyl. Přišel mu „nedůstojnej“. Prej proti němu protestoval, ale nikdo na něj nedal. Loď odletěla. A Tachyon se je rozhodl zastavit na vlastní pěst. Vyrázil za nima v menší lodi, spálil ten zatracený tachyonový motor, jen aby je předletěl. Když jim zkřížil cestu, poslali ho do prdele, přestože byli příbuzní, a svedli spolu nějakou vesmírnou bitvu. Jeho loď vyvázla poškozená, tu jejich to vyřadilo z provozu a zřítíla se. Někde na východě, říkal. Kvůli tomu poškození je ztratil z dohledu. Proto přistál ve White Sands, kde doufal, že najde pomoc.

Celou tu historku jsem si nahrál na dráták. Vojenská rozvědka se pak spojila s různěma odborníkama – biochemikama, doktorama, lidma od biologické zbraní, na co si vzpomenete. Mimosvětový virus, řekli jsme jim, příznaky naprosto nahodilý a nepředvídatelný. Není možná, oni na to. Prostě k smíchu. Jeden z nich mi udělal hotovou přednášku o tom, jak by pozemské bacily nikdy nemohly nakazit Martany jako v té knížce od H. G. Wellse a martánské bacily by zase nemohly nakazit nás. Tak co jsme měli dělat? Všichni jsme vtipkovali o martánské chřipce a vesmírný horečce. Někdo, nevím kdo, to v hlášení nazval virem divoký karty a my ostatní jsme se toho chytili, ale nikdo tomu ani na okamžik neuvěřil.

Byla to blbá situace a Tachyon tomu ještě přidal, když se pokusil o útek. Málem to skoulel, ale jak říkával můj fotřík, „málem“ se počítá jenom při házení podkov a granátů. Pentagon nám poslal svého člověka, aby ho vyzpovídal, plukovníka Waynea s orlem na čepici, a Tachyona to asi nakonec přestalo bavit. Ovládl plukovníka Waynea a společně pak vypochovali ven. Když je někdo zastavil, Wayne začal chrlít rozkazy, aby je pustili dál, a hodnost má svoje výsady. Tvářili se, že Wayne dostal rozkaz dopravit Tachyona zpátky do Washingtonu. Zrekvírovali džíp a dojeli s ním až k lodi, jenže jedna z hlídek to mezitím nahlásila mně a moji chlapi už na ně čekali s výslovným rozkazem ignorovat všechno, co jim plukovník Wayne bude vykládat. Převzeli jsme ho zpátky do vazby a drželi jsme ho v ní pod intenzivní ostrahou. Ani s těma svecma magickejma schopnostma se prakticky na nic nezmohl. Uměl přinutit jednoho člověka, aby ho poslouchal, možná i tři nebo čtyři, kdyby se fakt hodně snažil, ale ne všechny, a my už jsme jeho triky prokoukli.

Možná to byl nedomyšlený manévr, ale ten pokus o útek mu zajistil schůzku s Einsteinem, o kterou nás pořád uháněl. Pentagon nám pořád tvrdil, že je to nejlepší hypnotizér na světě, jenže já už jsem jim to nebaštil a měl jste slyšet, co si o týhle teorii myslel plukovník Wayne. I vědátory už se začínali ošívát. Společně s Waynem jsme z nich nakonec vymámili povolení k převozu vězně do Princetonu. Myslel jsem si, že rozhovor s Einsteinem

ničemu neuškodí a třeba i k něčemu bude. Zabavili jsme mu loď a dostali jsme z něj všechno, co se dalo. Einstein měl bejt největší bedna na světě, tak třeba zjistí, o co mu jde, no ne?

Pořád ještě se najdou lidi, který tvrděj, že armáda může za všechno, co se stalo, ale to prostě není pravda. Zpětně je snadný dělat chytrýho, ale já u toho byl a do smrti budu trvat na tom, že kroky, který jsme podnikli, byly rozumný a uvážlivý.

Nejvíc mi leží v žaludku, když se mluví o tom, jak jsme neudělali nic pro vypátrání tý podělaný koule s výtrusy divoký karty. Možná jsme udělali chybu, to jo, ale nebyli jsme blbí a hlídali jsme si záda. Všechny podělaný vojenský základny v Americe dostaly nařízení, že si maj dávat bacha na havarovanou vesmírnou loď, která vypadá trochu jako lastura s potkávácíma světly. Můžu snad do prdele já za to, že to nikdo z nich nebral vážně?

Aspoň jedno mi ale musíte nechat. Když se rozpoutalo peklo, za dvě hodiny už jsem letěl s Tachyonem zpátky do New Yorku. Seděl jsem hned za ním. Ten zrzavej padavka vám půlku toho zasranýho letu probřečel. Já jsem se modlil za Stíhače.

Třicet minut nad Broadwayí!

STÍHAČOVO POSLEDNÍ DOBRODRUŽSTVÍ!

Howard Waldrop

LETIŠTĚ BONHAM'S FLYING Service v Shantaku ve státě New Jersey bylo zavřené. Malý světlomet na řídicí věži sotva dokázal rozehnat temnotu převalující se mlhy.

Na vlhké vozovce před hangárem číslo 23 se ozval zvuk pneumatik. Dveře auta se otevřely a vzápětí zase zavřely. Kroky zamířily ke dveřím s nápisem *Nepovolaným vstup zakázán*, které se otevřely. Dovnitř vešel Scoop Swanson, který si s sebou nesl fotoaparát Kodak Autograph Mark II spolu s brašnou plnou filmů a žárovek do blesku.

Lincoln Traynor se zvedl od motoru rezervní pé čtyřicítky, kterou tu měl na generálku pro jednoho pilota z aerolinií, jenž ji získal ve veřejné aukci za 293 dolarů. Soudě podle stavu motoru s ní museli létat dobrovolníci z Létajcích tygrů v roce 1940. Z rádia na ponku se linul přenos baseballového zápasu. Linc stáhl hlasitost.

„Zdar, Linku.“

„Zdar.“

„Ještě se neozval?“

„A asi ani neozve. V tom včerejším telegramu stálo, že dorazí dneska večer. To mi stačí.“

Scoop si zapálil camelku sirkou z krabičky se třemi pochodněmi, která ležela na ponku. Vyfoukl kouř k ceduli *Přísný zákaz kouření*, která visela vzadu v hangáru. „Hele, co je tohle?“ Vydal se dozadu, kde stále ještě spočívaly v přepravkách dva dlouhé červené křídlové nástavce a dvě tisícilitrové závěsné nádrže ve tvaru slzy. „Kde se tady vzaly?“

„Letectvo nám je včera doručilo ze San Franciska. Dneska mu přišel další telegram. Klidně si ho přečti, když už píšeš ten článek.“ Linc mu podal rozkazy z ministerstva války.

PRO: Stíhač (Tomlin, Robert bez inic.)

KDE: Bonham's Flying Service

Hangár 23

Shantak, New Jersey

1. K datu 12. srpna '46, 12.00 g. č., končí vaše činná služba v Letectvu armády Spojených států amerických.
2. Váš letoun (vzorový/experimentální) (výr. č. JB-1) je tímto vyřazen ze soupisu aktivních strojů Letectva armády Spojených států amerických a převeden do

- vašeho vlastnictví coby soukromý letoun. Žádná další hmotná podpora ze strany Letectva armády Spojených států amerických či ministerstva války nebude poskytnuta.
3. Záznamy, vyznamenání a medaile obdržíte v samostatné zásilce.
 4. Naše záznamy ukazují, že Tomlin, Robert (bez inic.) není držitelem pilotního průkazu. Další informace ohledně kurzů a zkoušek vám poskytne úřad pro civilní letectví.
 5. Jasnou oblohu a vítr v zádech!

podepsán
Arnold, Henry H.
vrchní velitel Letectva armády Spojených států amerických

ref.: služební nařízení č. 2 z 8. prosince '41

„Jak to myslíš, že nemá pilotní průkaz?“ zeptal se novinář. „Prošel jsem si jeho složku v archivu nekrologů – je silná jako můj loket. Hergot, vždyť musel létat rychleji a dál než všichni ostatní a taky sestřelil víc letadel – dostal pět set letounů a padesát lodí! A tohle že dokázal bez pilotního průkazu?“

Linc si otřel olej z kníru. „Jo. Ten kluk byl největší blázen do letadel, jakýho kdy kdo viděl. V devětatřicátém mu nemohlo bejt víc než dvanáct, když se doslechl, že tady máme volný místo. Přihasil si to ve čtyři ráno – zdechnul se kvůli tomu z děcáku. Přišli si pro něj. Ale profesor Silverberg ho samozřejmě vzal a urovnal to s nima.“

„Silverberg, to byl ten, co ho odpráskli nacisti? Ten, co sestrojil tu stíhačku?“

„Jo. Měl kolik let náskok před ostatníma, ale byl to blázen. Já mu ten tryskáč stavěl, s Bobbym jsme ho sestrojili vlastníma rukama. Ale proudáky vyrobil Silverberg – nejspíšle-nější motory, jaký kdy kdo viděl. To už náckové pracovali na svých, i Italové a taky Whittle v Anglii. Jenže Němcům se doneslo, že se tady něco děje.“

„Kde se ten kluk naučil létat?“

„Asi to uměl odjakživa,“ nadhodil Lincoln. „Jednu chvíli mi tady pomáhá ohejbat plech a druhý den už s profesorem lítá šestsetpadesát kiláků za hodinu. Ve tmě, s těma prvníma motorama.“

„Jak se jim to povedlo utajit?“

„Právě že moc ne. Pro Silverberga přišli špioni – chtěli jeho i to letadlo. Bobby s ním zrovna někde lítal. Podle mě on i prófa věděli, že se něco chystá. Silverberg se bránil tak urputně, že ho náckové zabili. Pak přišla ta diplomatická polízanice. JB jednička tehdy mívala jenom šest kulometů ráže .30 – kde je profesor splasil, to netuším. Ale ten kluk s nima vyřídil auto plný špionů a motorovej člun na Hudsonu plnej lidí z ambasády. Všichni měli diplomatický víza. Vteřinku.“ Linc přerušil své vyprávění. „V Clevelandu končí dvojzápas. Vysílaj ho na Blue Network.“ Zesílil kovové rádio Philco spočívající nad políčkou s náhradím.

„... OSA SANDERS–PAPENFUSS–VOLSTAD ZAHRÁLA DVOJAUT. A JE ROZ-HODNUTO. TAKŽE SOX PROHRÁVAJÍ OBA ZÁPASY S CLEVELANDEM. OZVE-